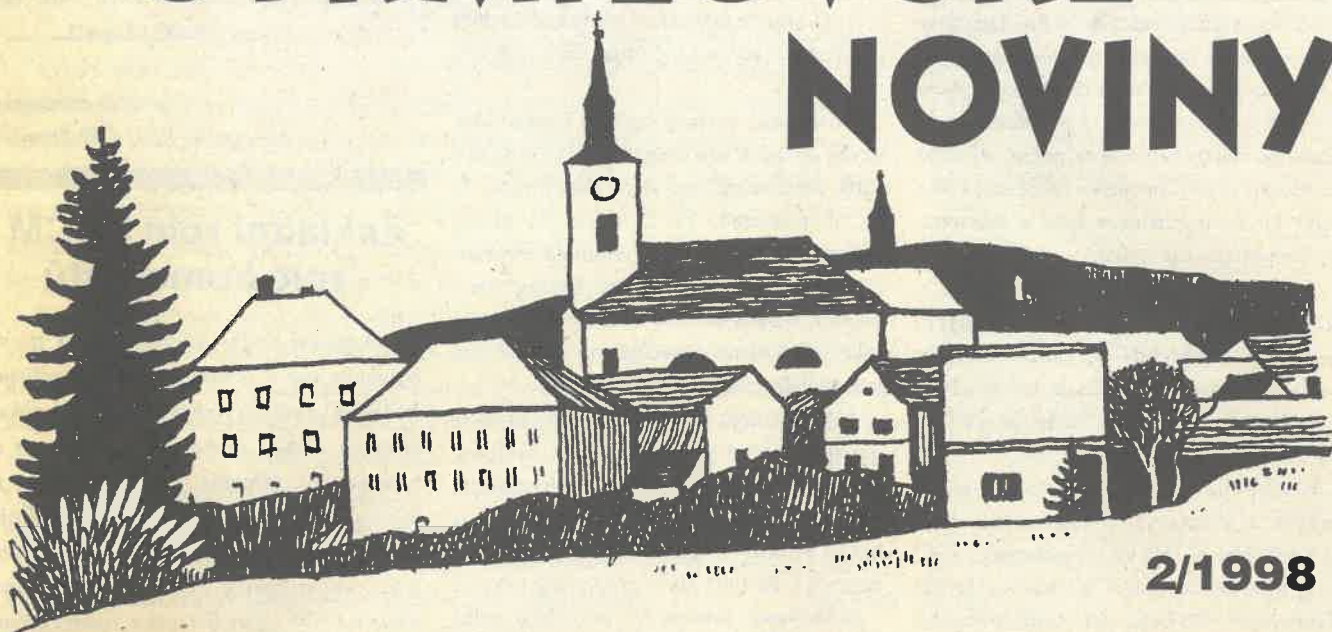

STRMILOVSKÉ NOVINY

2/1998

Milý čtenáři,

trvá nám to nějaký čas, než spatříme světlo světa. Tobě to trvalo devět měsíců, než jsi mohl pohlédnout světu tváří v tvář, takže těch deset dní, které potřebujeme my - to není zas tak mnoho! Jenže ty, milý čtenáři, máš před sebou pěkných pár desítek let, které jsou určeny k tomu, abys mohl všem okolo sebe vyjasnit své postoje a názory. Jak se my, Strmilovské noviny, můžeme s Tebou poměřovat!

Těžko je nám říkatí pravé slovo v pravý čas, když "doba vymknutá z kloubů šílí" (jak napsal v jedné básni pan Václav Hrabě). Zbývá to na Tobě, milý čtenáři, abys doplnil co nám chybí k dokonalosti. Abys nechal svůj hlas zaznít v pravou chvíli a správným způsobem. A to, že volby jsou přede dveřmi, to víš lépe než my. (Vždyť, jak již bylo řečeno, doba našeho zrodu je poměrně dlouhá a v době, kdy vznikáme je s trochou dobré vůle stále ještě možné si to nepřipouštět!)

Slovo "**Volby**" je od slovesa **volit** a to má mnohem více společného s tím, že bys měl být **volný**, než s tím, že z Tebe bude někdo dělat (doufám, že se nepohoršíš) **vola**. Volíš podle své vůle, protože doba

povinné jednotné kandidátky (která z člověka výše zmíněného tvora rozhodně dělala!) je pryč a doufejme, že se již nevrátí. A je na Tobě a na nikom jiném, abys posoudil, kdo má plná ústa planých slibů a kdo slibuje něco, co splnit nejen chce, ale i může.

Na politicích je, aby se v této zemi dalo důstojně a svobodně žít. Posuď sám, milý čtenáři, kdo to dokáže. Máš zkušenosti z éry vlády komunistů i z éry vlády pravicové koalice. I ti zbývající, kteří se uchází o Tvou přízeň, jsou také slyšet dost dlouho na to, abys věděl, co si o nich máš myslet.

Nežijeme jako Adam s Evou v ráji. Nevolíme mezi dobrem a zlem, ale mezi menším zlem a větším zlem. Je to smutné, ale je to tak. Žádný z politických vůdců není spasitel světa a žádný politický program nám ani při dokonalém naplnění nepřinese ztracený ráj. (Když už, tak od toho je tu někdo jiný, ale to je zase jiná písnička...) To ale neznamená, že je všechno jedno, a že zvolit toho nebo onoho je jako prašit nebo uhoď.

Tak tedy - rozum do hrsti a pevnou ruku

Tvé Strmilovské noviny

Vivat komédije!

Nestabilní ochotnický spolek ZŠ Strmilov pod vedením Mgr. J. Šerého a Mgr. L. Kubákové si Vás dovoluje pozvat na velkolepé divadelní představení se zpěvy i tanci!

Kus se jmenuje Planeta Satró a jeho autorem je Jaromír Sypal.

Představení proběhne v posledním červnovém týdnu t.j. mezi 22.-26. červnem. Přesné datum i místo budou ohlášeny obecním rozhlasem.

Všichni jsou srdečně zváni!

Z OBSAHU

- Volby 98
- KDU-ČSL - str. 2
- KSČM - str.2
- ODS - str. 3
- Muzikantské historky 9. - str 4
- Nové knihy - str. 7
- Tři slova na "S" - str.8
- a další informace, zajímavosti, pozvánky

Parlamentní volby z pohledu KDU-ČSL

Vážení přátelé, jsme na vrcholu předvolební kampaně mimořádných parlamentních voleb. Je to politická událost, která není katastrofou v demokracii a pro demokracii, neboť tato s takovou možností počítá, ale zároveň nic povzbudivého, neboť předčasné volby vždy signalizují, že něco není v demokratickém systému v pořádku.

Začneme trochou historie. V listopadu r. 1989 drtivá část národa žádala změnu. Byl to významný zvrat, kdy se začala vytvářet svobodná pluralitní společnost, byl to návrat ke kořenům a hodnotám, které již 200 let ovlivňují Evropu, ale nejenom jí.

Listopadem 1989 začala přeměna společnosti, která svým rozsahem nemá obdoby v naší historii. Na tuto transformaci a její úkoly jsme logicky nebyli, ale ani nemohli být připraveni. Čtyřicet let nepřirozeného kolektivního života nám vtisklo nezdravé a postupně neúnosné návyky a chování, které dříve nebo později vedlo k selhání všech lidských hodnot včetně ekonomiky, později celého systému a ještě později k rozpadu celého sovětského bloku.

Poslední měsíce a snad léta prožíváme složitý pro mnohé i nepřehlednutelné těžkosti, které vyplývají z naší transformace.

Dosti značný počet z nás má, a hlasitě to sděluje ve svém okolí, jak jsme celou transformaci mohli dělat jinak. Je i dost extrémních hlasů, které si myslí, že po pádu komunismu měl být nastolen opět tvrdý režim, sice s opačným znaménkem, prostě asi taková nějaká diktatura Chilského generála Pinoche-ta.

Avšak domnívám se, že všichni ti poctiví občané unavení komunismem toužili po změně, ale v první řadě žádali demokratické svobody a uvolnění, neboť chtěli vytvořit systém, který byl vyzkoušen v posledních desetiletích v západní Evropě. Chtěli jsme a stále ještě chceme dělat takovou politiku, která dovedla právě tyto západoevropské státy k trvalé prosperitě a stabilitě.

Avšak na druhé straně měli bychom také zaregistrovat pohledy a názory té části naší společnosti, která nevnímá právě uspokojivé výsledky transformace a kriticky hodnotí nedostatky.

Hlavně z těchto důvodů došla křesťanská demokracie v roce 1997 k závěru, že k této proklamované prosperitě a stabilitě můžeme dojít jen v případě, že změníme politický styl.

A proto v tomto následném politickém období je důležité, jaký vlastně obsah bude mít tato změna.

Považovali bychom opět za krátkozraké, kdyby obsahem této změny byly pouze nějaké sliby, které nemůžeme splnit prostě proto, že na ně nemáme. To za první. Za druhé jednoznačně vnímáme, že politika konfrontace, bohužel i v rámci bývalé koalice, ale i politika neustálého stavění skupin lidí proti sobě je zhoubná a nedůstojná a MUSÍ už jednou patřit minulosti.

Náš cíl je dojít do spojené Evropy. Proto se musíme naučit dělat evropskou politiku. Všichni a ve všem. Co to je vůbec globální evropská politika. To nám prakticky ukazuje každé vrcholové setkání západoevropských šéfů vlád. Že totiž jak v přítomnosti, ale ani v budoucnosti, nemůže být prováděna žádná jiná politika, než politika VZÁJEMNÉ DOHODY A VZÁJEMNÉHO PARTNERSTVÍ. To jsou jediné nástroje, které mohou a musí vést k požadované stabilitě a prosperitě celé Evropy.

Změnu naší politiky vidíme také v tom, že nejřádnější, aby ten či onen politik měl pocit, že jen on sám má to jediné správné řešení a víze. Následná doba bude požadovat jak perfektní profesionální politiky, tak i profesionální týmovou politickou práci.

Přáli bychom si, aby jakékoliv příští volby byly soutěží idejí, programů a témat, nikoli pouze slibů, které nejsou uskutečnitelné.

Myslíme si také, že v evropském prostoru je naprosto nepostradatelný křesťansko-demokratický politický proud, bez kterého se neobejde žádná země a nakonec i celkový evropský politický systém. Budeme usilovat o to, aby se v příštích měsících a letech do politiky vnášel zdravý rozum a méně sobectví.

Na mýtinku KDU-ČSL ve Strmilově 25.5. řekl kandidát na poslance bratr Miroslav Kalousek ve zkratce náš program.

1) V mechanice života, t.j. v ekonomické oblasti je KDU-ČSL pro liberální sociálně tržní hospodářství.

2) V umění života, které zahrnuje vzájemné vztahy, bezpečnost občanů, kriminalitu, všechny projevy nepoctivosti, drogovou problematiku, solidaritu jsme pro silný zákon a řád v konzervativním duchu našich předků.

Cesta ke spořádané společnosti přes prověřené hodnoty minulých generací, které čerpaly

z živné půdy křesťanské tradice. Proto si myslíme, že podpora naší KDU-ČSL v nastávajících parlamentních volbách bude ten správně investovaný politický kapitál.

Antonín Polanecký
předseda MO KDU-ČSL Strmilov

Základní role KSČM - role komunistů

Nechceme žádné návraty. Ani k první republice ani k předlistopadovému režimu. KSČM se ve všech svých programových dokumentech obrací zejména k současnosti a budoucnosti. Minulost chápeme tak, že ji můžeme a musíme poznávat, poučit se z ní, ale nikdo ji nemůže změnit. Vytvořit můžeme jen lepší současnost a budoucnost. Budeme důsledně hájit zájmy lidí práce, rodin s dětmi, důchodců, lidí sociálně slabých. Půjdeme důrazně proti korupci a kriminalitě. Poctivě podnikání budeme podporovat. Ti kdo nekradou, nezneužívají ve státních funkcích svého postavení a respektují zákony, se nemají čeho bát.

Chceme, aby už přestalo rozkrádání hodnot vytvořených v nedávné minulosti a začala práce ve prospěch republiky a občanů. Na takové práci se chceme podílet. Naše slova se nerozcházejí s činy. Neslibujeme nic než poctivou, odborně podloženou politiku k překonání současné ekonomické, sociální a mravní krize české společnosti. Chceme od občanů, aby se spolu s námi účastnili na rozhodování o osudech republiky i obce a kontrolovali každý náš krok.

Naše strana má dobrý volební program - viz jeho 10 bodů. Svědčí o tom skutečnost, že zaujal veřejnost. KSČM je trvalou součástí české politické scény, a to takovou, které nejen rostou preference, ale zejména autorita ve společnosti. Na parlamentní půdě docílil klub KSČM takový výsledek, s jakým se nemůže pochlubit žádný jiný parlamentní klub. Pokud občan chce, aby vláda plnila své sliby, je třeba se zúčastnit parlamentních voleb a dát svůj hlas KSČM.

Nejlepší "pojišťovnou" proti životním nejistotám občanů je volební program KSČM.

ZO - KSČM Strmilov

PŘÍČINA PŘEDČASNÝCH VOLEB - listopad 1997

Tehdy před televizní kamery předstoupilo několik vrcholných politiků Občanské demokratické strany, aby oznámilo, že strana, jakož i vláda a nakonec celá republika se rozkládá, a vinu na tom má jediný člověk: Václav Klaus. K těmto kritikům se okamžitě připojili i představitelé obou koaličních stran. Příznačné a ryze české bylo to, že tito stateční vystoupili se svým objevem ve chvíli, kdy premiér byl stovky kilometrů daleko, a nemohl se tedy bránit. Nicméně příznačné a české bylo i to, že skupinu statečných tvořili bez výjimky lidé, kteří do poslední chvíle stáli vedle Klause, za Klausem, při Klausovi.

Nechtěli jsme analyzovat jeden politický puč. Takových zná historie stovky a víceméně vždy proběhly podle téže metodiky: první muž strany či vlády začne překážet mužům druhým, třetím, pátým, desátým v jejich rozletu. Přesněji řečeno: druhí, třetí, pátí či desátí mají dojem, že viníkem jejich nedostatečného rozletu je muž první. Proto jej prohlásí za veřejného nepřítele a - nakolik situace umožní - jej zbaví funkcí a moci. Historie však zná i "happy-endy" podobných akcí. Muž č.1 se po čase vrátí, zatímco druhé až desáté pohltní spravedlivá skleróza dějin. Vzpomeňme Winstona Churchilla či Charlese De Gaulla...

Je na nás, zda tuto zemi povedou politici uznávaní v celém vyspělém světě, anebo lidé, kteří se zможou tak na plané slibování anebo jsou mistry intrik. MS ODS

Bolševník velkolepý...

...nemá nic společného s bývalým režimem (i když - no, posuďte sami...), ale jedná se o "bratrance" např. mrkve, kmínu a petržele, tedy (řečeno odborně) patří do čeledi miřkovitých. Tam, kde se hodně hnojí močkou, ale i v nekultivovaných pozemcích a lesích můžete potkat i jeho menšího a ne tak nebezpečného "bratra" - asi jeden metr vysoký bolševník obecný.

Za své příbuzné nemůžeme - nebohá karotka by asi také svého asijského příbuzného raději neznala. Ti starší, kteří pamatují 1. světovou válku, nebo my mladší, kteří jsme prošli branným cvičením na základní škole, známe Yperit - bojovou látku působící puchýře. No a bolševník, to je takový rostoucí yperitový granát.

Bolševník velkolepý (*Heracleum speciosum*) je opravdu velkolepý a v podstatě krásný. Až 4 metry vysoký, s obrovskými listy připomínajícími trochu bodlák bez trnů. Běda však tomu, kdo se pokusí bolševník utrhnout, nebo dokonce ničit bez předchozí pečlivé přípravy. Trestem mu bude svědění, pálení a později červenohnědé až červenofialové zanícené plochy a puchýře. A jestli si potom lehne na sluníčko, bude na tom brzy ještě hůře.

Likvidace bolševníku je pracná a zdlouhavá. Nejvhodnější je v květnu až červnu (než začne kvést) postříkat za naprostého bezvětrí celou rostlinu americkým herbicidem Roundup (4-6%) a po třech týdnech, když je zničen i kořen, lze mrtvou rostlinu odstranit. Roundup se rychle rozkládá, ale za tu krátkou

dobu, co účinkuje, zničí vše zelené, čeho se dotkl - proto to bezvětrí. Pokud již rostlina kvete, je možné v gumových rukavicích odstříhat květy a spálit je. Malé rostliny lze (nejlépe s plastickým štítem před obličejem a v gumových rukavicích) likvidovat vyrýpnutím hlavního kořene i s kořenovým krčkem v hloubce asi 10-15 cm.

Až se půjdete koupat na Adamák, bolševník na mokřině mezi Adamákem a Strmilovem nepřehlédnete. Berte tento článek jako velmi vážné varování před hraním si s tímto zajímavým, ale nebezpečným vetřelcem.

Za informace děkujeme

panu E. Pavelkovi

V sobotu

18. července večer

(a když bude hezky, tak hluboko do noci)

pořádá

občanské sdružení
Zahrádecký spolek

uprostřed Zahrádek na trávníku

COUNTRY VEČER

Bude hudba, občerstvení, snad i krásná letní noc, dobrou náladu si všichni přinesou s sebou. Je to již třetí léto, kdy takovou příležitost vytváříme a v srpnu bude další. Velice srdečně zveme všechny naladěné na příjemnou zábavu.

Milí budoucí prvňáčci!

Prožijeme spolu celý příští rok, tak abyste se mohli řádně připravit, tak Vám již nyní posílám seznam toho, co budete určitě potřebovat, abyste to pak nemuseli shánět těsně před začátkem školního roku:

◇ ◇ ◇ ◇ ◇

desky na sešity

desky na vystřihovaná
písmenka

měkké tužky

2 pera

guma

ořezávátko

nůžky špičaté

lepidlo

kelímek

malá fólie

pravítko

hadr na mazání tabulek

hadr na kreslení

igelit na lavici

zástěru

krabici do lavice
(25x5x7cm)

šátek

molitanový míček

švihadlo

špejle

◇ ◇ ◇ ◇ ◇

teplákovou soupravu,

starší botasky

(na jaro a léto) trenýrky,
tričko, cvičky

..... hadrová taška

◇ ◇ ◇ ◇ ◇

Těším se na Vás!

◇ ◇ ◇ ◇ ◇

Eva Plennigerová

učitelka 1. třídy

◇ ◇ ◇ ◇ ◇

IX. část

Po určitém odbočení se zase vrátíme k strmilovskému orchestru vedenému kapelníkem Janem Krafkou a také si připomeneme i činnost kapely založené v době války a složené ze samých mladých muzikantů, která projevovala svoji životaschopnost i v poválečném období.

Nejstarším a nejzkušenějším hudebníkem této mladé kapely byl člen významné muzikantské rodiny Vladimír Vonka. V Krafkově kapele začal hrát nejprve na housle, později přešel na saxofon a tento nástroj si tak oblíbil, že u něho a u klarinetu již zůstal. Ve hře na saxofon byl ze začátku mým instruktorem a později také prvním spoluhráčem. Hráli jsme spolu řadu let a mimořádně jsme si rozuměli. Byli jsme skoro jako bratři a to mělo jistě i velmi příznivý vliv na úroveň našeho hraní. Dobře jsme byli sehraní, oba jsme měli "stejný tón", stejné vibráto a nástroje nám dobře ladily. Snad jsme také byli stejně posedlí hrou na saxofon a oba jsme vyhledávali příležitosti jak si zahrát. Nebylo to jen v kapele, ale jako důvěrní kamarádi jsme často hrávali pod okny svým láskám, na stráni nad Šaratlí, ve Vrchu, nebo u rybníka v Malé Americe.

Když jsme spolu začali hrát, nebylo ještě ve venkovských kapelách běžné tříhlásé nebo ještě vícehlásé obsazení saxofonů. Ve strmilovské kapele, kde dva saxofony již byly obsazeny staršími muzikanty, jsme již nenašli na tyto nástroje uplatnění a oba jsme proto přešli na klarinety. Hra na klarinet bývá většinou technicky více náročná než hra na saxofon a bývali pro ni vybíráni většinou ti lepší a zkušenější muzikanti. U nás tomu tak nebylo a příležitost jsme dostali my mladí začátečníci. Snažili jsme se jí co nejlépe využít a brzy jsme své klarinety zvládli natolik, že s námi byl spokojen kapelník i ostatní kolegové. "Zlí jazykové" dokonce tvrdily, že lépe než my by je nezvládli ani staří muzikanti. Saxofonům jsme však zůstali i nadále věrni, protože jsme na ně hráli v Mladé partě.

V době, když se pan Janoušek odstěhoval ze Strmilova, byl hlavním strmilovským houslistou Mirek Svoboda. V dechovce hrával Es trubku, avšak housle měl ještě několik let jako svůj hlavní hudební nástroj. Jakmile můj "štymkolega" Vladimír Vonka odešel na čas ze Strmilova, zůstal jsem na klarinet sám a kapelník Krafka mě přeřadil k mému staršímu nástroji - k houslím. Tak jsem se na nějaký čas stal partnerem také Mirka Svobody. Tato změna v nástrojovém obsazení byla vhodná především pro plesy, na kterých se hodně hrály valčíky a tanga. Dvoje housle byly v orchestru velmi dobře slyšet již proto, že jsme oba ještě "nevybouření" mladíci často hráli "naplno" a většinou v polohách o oktávu výše.

V tomto období jsme se dobře sehráli a byli jsme tak ještě po mnoha letech schopni si na ně spolu, již jako švagři, při rodinných svatbách a podobných příležitostech, dvojhlasně zahrát.

V době, když jsme byli ještě mladí, jsme také oba občas účinkovali s houslemi v koste-

le. Bývalo to většinou při svatbách a to s varhaníkem Zdeňkem Krafkou, nebo také někdy s jeho otcem. Někdy jsme hráli spolu, ale častěji jsme se střídali a s varhanami jsme hrávali jednotlivě. Mirkovou nejoblíbenější skladbou bylo Schumannovo Snění, já jsem zase nejraději hrával Schubertovo Ave Maria. Ve strmilovské kapele s námi v té době také několikrát hrál na housle pan učitel Jan Mouca a jednou i pan učitel Václav Hondlík.

Zpočátku, když vznikla naše Mladá parta, jsme měli u starších muzikantů plnou podporu a nikdo nám nevýtýkal, že také občas hrajeme samostatně. My jsme svou účast v hlavní strmilovské kapele vždy upřednostňovali a sami jsme vystupovali jen tehdy, když bylo volno. Později však, když se úroveň našeho hraní zvyšovala a začalo se o nás pochvalně mluvit, se změnil i názor některých starších kolegů. K určitému vyvrcholení pak došlo, když

jsem si jednoho červencového nedělního odpoledne vzali nástroje a zahráli jsme si na koupališti u Komorníka. Nehráli jsme zde za peníze, ale jen pro vlastní potěšení a měli jsme radost z toho, že se přítomným Strmilákům a letním hostům naše muzika líbí. Brzy nás však překvapila reakce několika starších kolegů,

Muzikanti ze Strmilova a okolí

kteří měli k našemu hraní u Komorníka velké výhrady. Jejich názory vycházely z přesvědčení, že škodíme hlavní kapele, když hrajeme z jejich not a "obehráváme" je. Nakonec byl nad námi vyneseno "rozsudek", podle kterého musíme všechny zapůjčené noty ihned odevzdat a dále je už nesmíme používat.

Když nyní po padesáti letech porovnáme tehdejší situaci se situací dnešní, docházíme k smutnému závěru. Jak rádi bychom svým mladým kolegům půjčovali noty a nevidilo by nám, když by je "obehrávali". Jen kdyby zde takový kolegové, kteří něco dovedou zahrát, byli v dostatečném počtu.

Odebrání not před padesáti léty nám však nezpůsobilo žádnou katastrofu. Rozhodli jsme se, že si založíme vlastní notový archiv a nákupem not jsem byl pověřen já. Ještě jako učedník jsem byl při výrobě rybářských potřeb zvyklý doma dělat různé administrativní práce, včetně vedení veškeré obchodní korespondence a obstarávání not nebylo proto pro mne velkým problémem. Všichni jsme v té době hrávali bezplatně, avšak ve společné pokladně jsme měli nějaké peníze. Obrátil jsem se písemně na několik hudebních nakladatelství, včetně nakladatelství R. A. Dvorského, které vydávalo také písničky Karla Vacka a Václava Bláhy, autora tehdy velmi populární "Červené sukýnky" a objednal jsem u nich různé skladby upravené pro taneční orchestr. Zanedlouho jsme v našem archivu měli ty nejpobulárnější písničky, jaké neměli ani staří muzikanti. Kromě známých lidovek to byl i foxtrot "Líbání v rytmu", ve kterém jsme měli

možnost se vyřádit v sólovém hraní a další rychlý foxtrot "Tančíme kankán".

Pamatuji se také na veselou náladu, která vznikla, když mi rodiče nahlédli do korespondence, týkající se nákupu not. Na konci jedné objednávky jsem uvedl "...a přibalte také polku Děvče jako růže". Slovo polka jim nějak uniklo a ještě po mnoha letech se mne s úsměvem dotazovali, kdy si zase objedná nějaké "Děvče jako růže". Hraní moderních tanečních skladeb vyžadovalo zařadit do našeho orchestru další hudební nástroje, kterými byl klavír a basa. O zvládnutí basy se v naší kapele pokoušel nám již známý Ferdík Kubák, jinak na ní s námi hrával Zdeněk Snížek nebo Jirka Snížek z Popelína. O pomoc při zavedení klavíru do našeho orchestru jsme se obrátili na ředitele školy Františka Ecka. Ten si nás pozval na zkoušku do školní tělocvičny, kde si s námi zahrál a přesvědčil se jak hrajeme. Pamatuji se na to, jak prudce zareagoval, když jeden z nás nastoupil v tangu o půl taktu dříve, ale nezapomněl jsem také, jak nám pomohl ve všem, co jsme od něho potřebovali. Doporučil nám jako klavíristku svoji žákyni Blahušku Kubelovu a na jednu hru nám do hostince u Emmerů dokonce zapůjčil školní pianino.

Touto hrou byla první poválečná pouťová taneční zábava, na které jsme hráli "na dvě party". V hostinci u Vyhliďalů vystupovali starší kolegové a na druhé straně náměstí u Emmerů, kde

býval hostinským pan Zahradník a kde je nyní obecní úřad, jsme hráli my mladí. Nová klavíristka Blahuška Kubelová, která nyní hraje na varhany v kostele v Kamenici n. L., ovládala klavír již tehdy velmi dobře a dokonale mezi nás zapadla. Zábava začínala již odpoledne a kromě Blahušky si s námi na klavír přišel zahrát i jeden mladý profesionální muzikant z Prahy, který byl na dovolené v Lomech. Hraní s námi se mu zalíbilo a za klavírem zůstal několik hodin. Nadchl nás především tím, jak perfektně hrál moderní skladby, zvláště foxtroty. S převážením klavíru však byly velké problémy a proto jsme jej dále používali jen tam, kde byl trvale k dispozici.

Naše první samostatné vystoupení na pouťové zábavě u Emmerů mělo zejména u mládeže velký úspěch a pořadatelé tanečních zábav potom požadovali, aby na jejich zábavě zase hráli "ti mladí muzikanti". My jsme si v továrně v Medřičku koupili bílé plátno a všichni jsme si nechali ušít bílá saka, jaká mívali ve filmech členové tanečního orchestru R. A. Dvorského.

Náš vztah k starým muzikantům byl stále i přes menší rozpory velmi dobrý a běžně jsme s nimi hráli v dechovce. Když viděli jaký máme úspěch a jak jsme oblíbeni, začali projevoval zájem i o moderní skladby, kterým se dříve vyhýbali. Zdálo se nám, že už není žádná zábrana v tom, abychom je v době, když oni již neměli prakticky žádné hry, postupně začali brát mezi sebe. Jako prvního jsme do našeho orchestru vzali kapelníka Krafku, který nás vždycky podporoval a dobře nám rozuměl.

pokračování na str. 5

dokončení ze str. 4

Když ze Strmilova odešel Ferdík Máca, nastoupil místo něho na bicí František Stárka a do naší Mladé party jsme postupně také vzali Františka Bínu, Jaroslava Emmera st. a Jana Vonku. Obsazení naší kapely bylo následující: kapelník Jan Krafka (harmonika), Miroslav Svoboda (housle), Jaroslav Emmer st. a Mojmir Paulát (Es alt saxofony), Vladimír Vonka nebo Jan Vonka (B tenor saxofon), František Bína a Bohumil Nořinský (trubky), Vlastislav Holec (trombon) a Frant. Stárka (bicí). U saxofonů jsme se o jednotlivé hlasy podělili tak, že v lidovkách hrál první saxofon Jaroslav Emmer a já jsem hrál saxofon třetí. V moderních skladbách jsem zase hrál první saxofon a klarinetová sóla já a pan Emmer přešel na třetí saxofon. V rodině u Vonků měli pouze jeden saxofon B tenor a proto se u druhého saxofonu musel otec se synem střídát. Naši starší kolegové tehdy přijali námi prosazované tříhlasé obsazení saxofonů i nové sólové pojetí hry, při kterém již nehráli stále všichni, ale kde se jednotlivé nástroje a skupiny nástrojů střídaly. Podle vzoru kvalitních tanečních orchestrů jsme dokázali docela dobře zahrát i náročnější sóla pro jednotlivce i pro nástrojové skupiny. Hlavním sólistou na trubku byl Milda Nořinský, sóla pro tenorsaxofon hrál Láda Vonka a já jsem nejčastěji sóloval na klarinet. U tohoto nástroje jsem začal v moderních skladbách také používat glissanda (skluzu) a podle vzoru význačných klarinetistů zejména z Vlachova orchestru také vibráta, která mi přinášela u publika i u kolegů úspěch. Při hraní se tenkrát ve všech kapelách zásadně sedělo, ale když jsme hráli sóla, vždycky jsme vstávali.

V té době jsme také my mladí postupně odcházeli na vojnu a u nástrojů jsme se všichni podle potřeby střídali. Za chybějící sólisty jsem jejich sóla a to trumpetová i tenorsaxofonová hrál já na altsaxofon. V té době si s námi na zkouškách na saxofon také občas zahrál Míra Vonka, který však v kapele nezůstal, protože ho více přitahoval sport. Když se jako první vrátil z vojny Láda Vonka, udělal nám velikou radost tím, že nám dovezl v notách několik světoznámých skladeb, které pro nás opsal. Na vojně byl totiž s nějakým panem Šotolou, pozounistou z Vlachova orchestru. Vzpomínám si, že mezi skladbami, které dovezl, byla známá Měsíční serenáda s klarinetovým sólem, Doudle polka a waltz Touha. V době, když byl na vojně Milda Nořinský, hrál s námi místo něho na trubku můj spolužák Ladislav Rosol z Nové Olešné. Ten účinkoval v kapele tak dlouho, nežli sám také odešel na vojnu, kde zůstal trvale.

V té době začaly používat taneční orchestry ve větších městech zesilovací aparatury, které umožňovaly zesílit zvěk, případně u některých nástrojů i hudbu. Já jsem měl možnost koupit od strmilovského elektrikáře pana Novotného malou zesilovací aparaturu, k ní jsem si obstaral mikrofon, od Slávka Polívky z Rudolce ještě amplion a zařízení bylo schopné provo-

zu. Nebylo sice tak výkonné jako dnešní aparatury, ani nemělo takovou čistotu zvuku i tak však bylo velkým pokrokem. Naš taneční orchestr byl jediný v širokém okolí, který zvukovou aparaturu začal používat. Vznikly však také určité těžkosti. Neměli jsme zpěváka, který by uměl sólově a do mikrofonu zpívat a všichni jsme se to teprve učili. Byly zde však také konzervativní názory některých starších kolegů, kteří byli snad proti všemu novému. Nějakou dobu nám zařízení sloužilo, ale potom konzervativní názory zvítězily a soupravu jsme přestali používat. Došlo k tomu v době, když naši starší kolegové zase plně ovládli dění v orchestru a přestali brát v úvahu názory nás mladých. Nedělaly se zkoušky, nebyl zájem nacvičovat nové písničky a to mělo nepříznivý vliv i na úroveň a popularitu naší kapely.

Bylo to pochopitelné. Starší muzikanti měli své existenční i rodinné starosti a také jiné zájmy. My jsme naproti tomu ještě nebyli životem tak unaveni a prožívali jsme ještě poměrně bezstarostné mládí. Do muziky jsme byli velmi zapálení a snažili jsme se o to, aby kapela měla dobrou úroveň, aby naše hudba

Muzikanti ze Strmilova a okolí

vyhovovala požadavkům mladé generace a abychom byli úspěšní.

Své názory jsme netajili a vyvolali jsme jednání, na kterém jsme se snažili vzájemné rozpory vyřešit. Přišli jsme s dvěma alternativami řešení. Buďto dělat pravidelné zkoušky a udržovat dobrou úroveň společného tanečního orchestru nebo vytvořit orchestry dva. Na jednání, které se tehdy konalo u Holců, starší muzikanti uznali, že se kapela dostala do nedobré situace a projevíli snahu udělat kroky k nápravě. Slíbili nám, že budou docházet na zkoušky, a že se budou snažit o udržení dobré úrovně orchestru. Po skončení tohoto jednání se situace v kapele uklidnila a orchestr začal zase lépe prosperovat.

Stálým trombonistou v naší kapele byl můj spolužák a přítel Vlastislav Holec. Svoji náklonnost k hudbě projevoval již během školní docházky tím, že zpíval v Eckově dětském pěveckém sboru. Když vyšel ze školy, začal hrát na bicí a o něco později na klapkový trombón. Jakmile jej zvládl natolik, že na něj mohl hrát v Mladé partě, obrátil se na učitele hudby, známého trombonistu a kapelníka Roberta Grausama z Jindř. Hradce a podle jeho instrukcí začal hrát také na tahový trombon. V tanečním orchestru potom používal pozoun, v dechovce většinou hrál na baryton. Měl vysokou, dobře urostlou postavu a sympatický vzhled i vystupování a jistě také proto měl ve svých jinošských letech z nás největší úspěchy u děvčat. Byl zřejmě po svém otci, bývalém ruském legionáři, velmi dobrým vojákem. Během vojenské presenční služby zastával na vojně zodpovědné funkce a dosáhl

zde oproti nám ostatním, vysoké hodnosti. Měl velmi rád muziku a proto, aby mohl hrát, byl na sklonku svého života ochoten obětovat všechno i kus svého zdraví. Na svůj nástroj měl pěkný, jemný tón a hrával nejen ve Strmilově, ale také v různých okolních kapelách. Ve velké okresní jindřichohradecké dechovce, kterou vedl major Tůma, hrával první trombon a byl členem její umělecké rady. Jeho koníčkem i povoláním byl automobilismus. Býval šoférem a potom dlouhou dobu garážmistrem v Obalu na Rozkoši. Kamarádili jsme spolu řadu let a bylo také jeho zásluhou, že jsem se i s rodinou, po více než dvaceti letech pobytu ve Vodňanech a v Č. Budějovicích, vrátil zpět do Strmilova.

Ještě několik let po válce nebyl dostatek autobusů a pro dopravu muzikantů se většinou používala nákladní auta, opatřená dřevěnými lavicemi. Na takto uzpůsobených korbách aut pod plachtou s námi také jezdili i naši přátelé a obdivovatelé, chlapci i děvčata. Při jedné takové cestě, když jsme se vraceli z taneční zábavy z Lomů, kde jsme poměrně často hrávali, jsem zažil zvláštní příhodu. Seděl jsem na lavičce nákladního automobilu se

svým o trochu starším kamarádem, taky muzikantem a mezi nás se posadila pohledná dívka. Byla tmavá noc a v autě pod plachtou nebylo vůbec vidět. Na lavičce jsme se pohodlně usadili a odmlčeli jsme

se. Po chvíli mě někdo vzal za ruku a vedl jí tak, že jsem s ní pohládl vedle sedící dívky. Mně to nebylo ani trochu nepříjemné a dívka také neprotestovala. Svoji ruku jsem nechal dále uvolněnou a toto něžné pohlazení s cizí pomocí se několikrát zopakovalo. Potom mi někdo zaseptal do ucha: "Abys z toho taky něco měl!" Byla to slova mého kamaráda a já ještě nezkušený mladíček jsem teprve potom všechno pochopil. Přiznám se, že na tuto příhodu ještě nyní rád vzpomínám a svému příteli jeho "přátelskou službu" občas připomenu.

Basista Adolf Kada byl člověk, který si svojí veselou povahou a smysl pro humor uchoval od svého mládí, když ještě hrával v Kubákově kapele, až do vysokého stáří. Měl jsem možnost se o tom sám přesvědčit, když jsem se s ním při jednom bále sešel v místnosti, do které, jak se říká, chodil i císař pán pěšky. Když jsem vešel, pan Kada tam už byl a měl jsem dojem, že se baví s nějakým malým chlapcem, který je za ním schovaný. "Kde jsi malej? Neschovávej se mi pořád! Neboj se, budeš jenom čurat!" Byl jsem zvědavý s kým si povídá a poslouchal jsem jeho hlas, který zněl skoro prosebně: "Tak se přece neboj a přestaň se schovávat!" Když jsem však přišel blíž a pořádně jsem se podíval, zjistil jsem k mému velkému překvapení, že vedle něho nikdo není. A potom mi to teprve došlo. Pochopil jsem a upřímně jsem se zasmál. Poznal jsem, že se jedná o originální vtip, který se panu Kadovi zase dokonale povedl.

Ing. Mojmir Paulát

**V období od března do června
oslavili nebo slaví svá životní jubilea tito naši spoluobčané**

Batelková Blažena
Česká Olešná 84 let
Blechová Marie
Hradecká 75 let
Čeloud Jindřich
Česká Olešná 75 let
Čermák Jan
Dlouhá 75 let

Češková Marie
Kunžatecká 87 let
Chmelíková Milada
Kunžatecká 84 let
Hačková Jitka
Nivka 60 let
Hajna František
Studenská 70 let
Janík Alois
Hradecká 70 let
Jirků Stanislav
Česká Olešná 75 let
Jůnová Miloslava
Kunžatecká 75 let
Křivánková Marie
Česká Olešná 81 let
Kubák Stanislav
Dlouhá 89 let

Kubák Jindřich
Tyršova 90 let
Marková Marie
Studenská 82 let
Mátlová Jaroslava
Palupín 82 let
Novotný Alois
Studenská 81 let
Olivová Anastázie
Kunžatecká 88 let
Otýpka Vincenc
Česká Olešná 81 let
Popelka Josef
Obcizna 75 let
Povolný Jindřich
Popelínská 93 let
Průchová Marta
Palupín 70 let
Pykal Jaroslav
Malý Jeníkov 87 let
Říha Vlastimil
Sportovní 75 let
Šindelářová Josefa
Nad Kamenitým 90 let
Smetanová Marie
Dlouhá 89 let
Šoukup František
Česká Olešná 80 let
Stárková Božena
Nivka 83 let
Šteflíčková Růžena
Dlouhá 85 let
Štěrba Vladislav
Malý Jeníkov 86 let
Švehlová Marie
Leština 82 let
Švehlová Marie
Kunžatecká 86 let
Vonková Jarmila
Brana 70 let
Zemanová Františka
Pod farou 75 let

V pazdernách

Dříve než obytné domy stávaly v těch místech pazdery - byly postaveny za městem pro nebezpečí požáru. V pazdernách se zpracovával len. Paní Coufalová si pamatuje, že v dětství viděla takovou pazdery ještě "v chodu". Byla prý tam velká pec, ve které bylo třeba, když se pazdeř sušilo, udržovat oheň ve den v noci. Proto také bylo vydrženým právem, že hospodář, jehož len se právě sušil, posílal do pazdery dobré jídlo i doušek rosolky, aby lidé při práci neusnuli. To s sebou neslo i hlučnější zábavu, než bylo vyprávění při prádle nebo draní peří.

Spisovatelka Českomoravské vysočiny Vlasta Pitnerová, narozená roku 1858 v Polné, v jedné ze svých povídek ("Na bídě a na statku") popisuje sušení lnu pod širým nebem. Tohoto způsobu používali rolníci, kteří pěstovali len a neměli vlastní pazdery. Modravé lány lnu, který byl hojně vyséván po druhé světové válce, ještě sama pamatují; pomáhala jsem při pletí, trhání i prostírání lnu. Tehdy už se však pazdery neužívalo, další zpracování lnu převzaly stroje.

Když už padla zmínka o Vlastě Pitnerové - je to autorka, jejíž knížky jsou v naší knihovně často půjčovány. Kromě líčení lidských osudů přibližují nám v zajímavých detailech život našich předků před více než sto lety. Dočteme se o jejich práci, zábavách i vlasteneckém snažení. Rodiče Vlasty Pitnerové se znali s Boženou Němcovou; spřátelili se s ní za jejího pobytu v Polné. Psali si s ní, i když se rodina Němcova odstěhovala do Prahy. Na pražský vlastenecký bál půjčili Pitnerovi paní Němcové polenský kroj, který jí pěkně slušel.

Vlasta Pitnerová, nejmladší z devíti sourozenců, pamatovala Němcovou již jen z vyprávění. V posledních letech svého života, kdy se přestěhovala do Prahy spřátelila se s Eliškou Krásnohorskou.

Obě ženy se živily svým perem, což bylo v jejich době odvážné odhodlání. V posudku vždycky bystrá a spravedlivá Krásnohorská postřehla již tehdy, že povídky Vlasty Pitnerové poctivě popisují skutečnost a budou ještě po letech cenným zdrojem informací o tom, jak se na Vysočině žilo za časů, které ne-návratně minuly.

Tak, jako ty pazdery, po nichž nám zůstal jen místní název. Růžena Kouřimová

Mikrobusová doprava obce Zahrádky

**(desetitýdenní zkušební provoz,
1. květen - 15. červenec)**

Vzhledem k tomu, že doprava je dotována 5 obcemi, není v mikrobusu možná přímá platba. Je nutno si zakoupit **žetony**, a to ve Strmilově na OÚ, v Malém Jeníkově u p. Zdeňka Nováka a v Palupíně u p. Karla Frühaufa.

JÍZDNÍ ŘÁD

Čtvrtek:

Zahrádky	8.30
H. Dvorce	8.35
Palupín	8.45
Strmilov	8.55

Strmilov	10.00
M. Jeníkov	10.05 (přjezd)
Olšany	10.10 (přjezd)
Maršov	10.15
Olašany	10.20
V. Jeníkov	10.25
H. Meziříčko	10.30 (přjezd)
M. Jeníkov	10.35
Strmilov	10.50

Strmilov	11.00
Palupín	11.05
H. Dvorce	11.10
Zahrádky	11.15

Zahrádky	11.25
Bořetín	11.30
Strmilov	11.35
(přípoj na bus JH 11.45;12.45)	

Strmilov	13.20
M. Jeníkov	13.25
Olšany	13.30
Maršov	13.35
Olašany	13.40 (přjezd)
V. Jeníkov	13.45
H. Meziříčko	13.50 (přjezd)
H. Meziříčko	14.05 (odjezd)
Palupín	14.10
H. Dvorce	14.15
Zahrádky	14.20

V pátek jezdí spoj na trase Zahrádky - Počátky (8.30 - 9.00) a zpět (12.00 - 12.30)

Když jsme toužili po svobodě, obírali jsme se v duchu jejími dobrými stránkami. Jakmile se nám jí dostalo, obíráme se jen těmi špatnými a máme krátkou paměť.

VOLME UVÁŽLIVĚ

Výsledek Vám napoví.

Myšlete si číslo, vynásobte ho pěti a přičtete číslo 4. Výsledek násobte dvěma, odečtete osm a poté vydělíte dvojnásobkem myšleného čísla. placený příspěvek

CHUTNĚ A HUTNĚ

MDD

Tuto zkratku (ne nepodobnou známějšímu MDŽ) asi netřeba představovat. 1. června proběhl na strmilovské ZŠ dětský den a dlužno přiznat, že se vydařil i přes nepřítel počasí.

Děti z nižších tříd zaplnily tělocvičnu. Čekaly je soutěže v zábavných sportovních disciplínách, za jejichž úspěšné zdolání získávaly žetony a tyto žetony pak posloužily jako platidlo v malém obchůdku. Velké poděkování patří všem žákům 9. třídy, kteří obětavě vypomohli se zvládnutím několik desítek dětí směstnaných do prostoru naší malé tělocvičny.

Starší žáci to neměli tak snadné. Čekaly je písemné testy z všeobecných znalostí, topografie, zdravotvědy a dopravní výchovy. Poté se všech 12 smíšených družstev (po 6. žácích) utkalo v soutěžích, kde ověřovali své praktické dovednosti v první pomoci, dopravních předpisech pro cyklisty, přišívání knoflíků a v soutěži jen zdánlivě jednoduché - rovnání zápalek do krabičky.

Kromě všech, kteří se starali o zdárný průběh dne dětí bych chtěl poděkovat i Sdružení rodičů, které zajistilo potřebné množství cen pro vítěze

*Mgr. Jindřich Kejval
ředitel školy*

I když svět jde kupředu, mládí musí stále začínat od začátku (J.W.Goethe)

V tomto roce odchází z naší mateřské školy do 1. třídy základní školy 14 dětí. Již tradičně se s nimi rozloučíme na Obecním úřadě ve Strmilově v Obřadní síni v pátek 26.6. v 9.30 hod. Srdečně zveme všechny jejich rodiče i známé

*Věra Semotánová
ředitelka MŠ*

Nejen velcí (je-li tak možno nazvat děti 12-14 leté), ale i herci z nejmenších tedy žáci 1. třídy strmilovské ZŠ, prokázali svůj talent.

Pod vedením paní učitelky Pleningerové secvičili a zahráli "divadelní kus" O Sněhurce, a to nejprve v Mateřské škole asi před měsícem) a před pár dny i svým rodičům.

Za mateřskou školu, za rodiče prvňáčků, ale i za obdivovatele všech, kteří nad rámec povinností dělají něco pro druhé a pro děti zvláště, děkuje redakce.

Zahrádky pomalu začínají vydávat své plody

Zahrádky pomalu začínají vydávat své plody - o to snadněji můžeme udělat něco pro své zdraví. Tady je inspirace:

Zeleninová pomazánka

4 mrkve, 1 celer, 6 sterilovaných okurek
2 cibule
2 - 3 majolky
2 lžičky plnotučné hořčice
(másla na podmazání)
večka

Očištěnou mrkev a celer nastrouháme, cibuli a okurky nakrájíme na kostičky, smícháme a přidáme majolku s hořčicí. Pro zjemnění chuti je možno večku namazat nejprve tenčí vrstvou másla, pak pomazánkou.

Rajčatové muchomůrky

rajčata
vajíčka uvařená natvrdo
majolka

Rajče rozpůlíme a vydlabeme dužinu. Vařenému vajíčku seřízneme jednu špičku, posadíme jej na mísu a přiklopíme půlkou rajčete.

Do zdobícího sáčku s malým otvorem dáme majolku a opatrně zdobíme rajče puntíky. (Raději menšími - jinak majolka teče) Můžeme podávat jako samostatný pokrm nebo použít ke zpestření švédského stolu.

"B" nejsou žádná "béčka"

První červnovou neděli se strmilovští fotbalisté utkali s mužstvem z Jarošova v letošním předposledním zápase. Ačkoliv byl Jarošov ze začátku herně lepší, do vyložených šancí se téměř nedostal. Zato našim se dařilo a první gól, kdy míč šťastně odskočil do branky soupeře, byl začátkem kvalitního proměňování dobře připravených šancí. Svůj úspěch slavila stará dobrá "česká ulička", brejky (kolmé přihrávky dopředu) vycházely tak, jak měly. K výsledku 8:3 lze dodat snad jen: Jen tak dál!

*Za inforace děkujeme
p. Jiřímu Novotnému*

Vítáme Vás mezi námi

Jan Hačka
Blanka Krausová
Jakub Sedlák
Václav Steinhäuser

Ať se Vám tu s námi líbí

Jarní novinky místní knihovny

Pro děti a mládež:

OMcAllister H. Pohádky při měsíčku
ODelhay G. Martinka u tety Lucie
ORoller Z. Zvířátka v lese
ORoller Z. Království pohádek
ORoller Z. Šmoulové
ORoller Z. Nejlepší příběhy o koních
OBlobelová B. Sóló pro Sárku.
ORudolf S. Ráj je daleko
OLanczová L. Tři na lásku

Různé naučné a osobnosti

OStern D. Proč zemřela Diana
OVerdier O. Diana a Dodi
ORakušanová L. Václav a Dagmar Havlovi
ONovotná - Sarvaš Michal Tučný
OFrais J. Trojhvězdi nesmrtelných
OHora - Hořejš Toulky českou minulostí 5.
OSochorová M. Čtenářský deník k literatuře v kostce
OProrok P. Předpisy o silničním provozu

Beletrie oblíbená ženami

ODeverauxová J. Zkrocení

ODeverauxová J. Ztracená dáma 2.
ODeverauxová J. Říční dáma 3.
OSteelová D. Požehnaní
OSteelová D. Slib
OSteelová D. Milovat
OJavořická V. Rackové
OJavořická V. Princezna
OJavořická V. Čisté srdce
OJavořická V. Zlatý ptáček
OJavořická V. Oheň bez uhlí
OLottmanová E. Savannah
OCollinsová Svět je plný rozvedených žen
OStylesová A. Hříšná Sarah

Beletrie pro muže

ORudolf S. Bez narkózy
OŠvandrlík M. Draculův švagr
OMarkov P. Drby z lepší společnosti
OFrancis D. Až za hrob
OCook R. Invaze z galaxie
OHailey A. Detektiv
OHailey A. V nejvyšších sférách
OPlaidy J. Travička Kateřina
OGordon N. Lékařka

M. Jebavý - knihovník

Setkání, sblížení, sjednocení

Současný život v naší společnosti se vyznačuje rozbouranou atmosférou v mnohém směru.

Celkovému uklidnění by velmi prospělo, kdyby se ve větší míře, než se dělo dosud, začalo používat zdravého rozumu při řešení všech ožehavých společenských problémů, které se týkají celé naší společnosti.

Velice by také prospělo, kdyby byl naplňován konkrétními činy a chováním obsah těch slov, která znamenají jistou pomoc při zdolávání nenávisti a zloby v politickém, ale i náboženském soupeření.

Jedním takovým důležitým slovem je **setkání**. Setkání je prvním předpokladem pro komunikaci mezi lidmi. Ti, kteří nejsou schopni se s druhými setkat, protože z různých důvodů je nechtějí ani vidět, zůstávají nakonec od všech opuštěni, odkázáni pouze na svůj úsudek a sílu. A všem je dostatečně známo, jak špatně to dopadlo vždy s těmi, kteří byli příliš pyšní na svůj úsudek a sílu.

Pokračování setkání je **sblížení**. Je víc než pouhé setkání. Znamená začátek nadějněho dialogu.

Pak teprve může dojít k **sjednocení**, které je nejvyšším stupněm ve vzájemných lidských vztazích. Je to stav, kdy starost jednoho se stává starostí druhého, podobně to platí o jejich společných přáních i radostech.

K setkáním a sblížením dochází v současné době mezi jednotlivci i mezi celými skupinami lidí, kteří mají společné zájmy a cíl. Dochází k nim i mezi jednotlivými křesťanskými církvemi, které dosud o sobě ani nevěděly a uzavíraly se neprodyšně do svého společenství, kde žily navyklym a celkem neměnným způsobem života po celé věky.

V poslední době dochází k četným setkáním mezi katolickým a protestantským táborem. Jedná se o velice významný jev tohoto končícího dvacátého století.

Tak se jistě bude jevit i historikům, kteří budou hodnotit konec našeho století, kdy vedle strašných válek a revolucí, k nimž během celého našeho století docházelo, se objevuje i toto oboustranné úsilí největších světových církví.

Hnutí, které se nenásilnou cestou pokouší o sblížení a sjednocení křesťanských církví v církev jednu se nazývá **ekumenismus**. Slovo samo je řeckého původu a v doslovném smyslu znamená "celou obydlenou zemi".

Ekumenické snahy, tedy snahy, aby byl křesťanský proud jednotný bez ohledu na

rozptýlení po celém světě, probíhaly pocho-pitelně již v prvních staletích po vzniku křesťanské církve.

Až na prvním ekumenickém sněmu (koncilu) v Niceji v roce 325 se mohlo přes 300 biskupů křesťanské církve celého tehdy známého světa bez obav z pronásledování sejít veřejně a jednat o závažných otázkách víry. Co do věroučných výpovědí o Ježíši Kristu, kvůli kterým se biskupové sešli, nelze tomuto koncilu nic vytknout. Ale počínaje tímto koncilem, na kterém římský císař Konstantin

(sedící v purpurovém rouchu a na zlaté stolici v čele, byť sám nebyl křesťan!) křesťanství vposledku učinil "státním náboženstvím", začíná období sporného spojování křesťanství se státní mocí. Ti biskupové, kteří se nepodí-dili závěrům sněmu, byli posláni do vyhnanství. Kacířství se stalo zločinem proti státu.

V dalších staletích bylo toto setkávání bohužel stále méně ekumenické, stále více se za závažnými věroučnými problémy skrývaly otázky vlivu moci, až dokonce došlo k roz-bíjení křesťanské jednoty. V roce 1054 po Kristu se jednotná křesťanská církev rozdělila na církev západní, mající své sídlo v Římě a na církev východní se sídlem v Cařihradě.

K dalšímu povážli-vému štěpení uvnitř západní církve došlo v době reformační.

Jakákoliv spoluprá-ce mezi rozdělenými křesťanskými církvemi nebyla po staletí vůbec možná. Nejen, že docházelo k úplnému vzájemnému duchov-nímu odcizení, ale i k bratrovraždným válkám.

Jasným a zřetelným **zlomem** v této situaci je právě **ekumenické** hnutí, které v po-sledních desetiletích tohoto končícího stole-tí prožívá dobu svého největšího rozkvětu. Sleduje jediný cíl: "vytvářet společenství církví, které uznávají

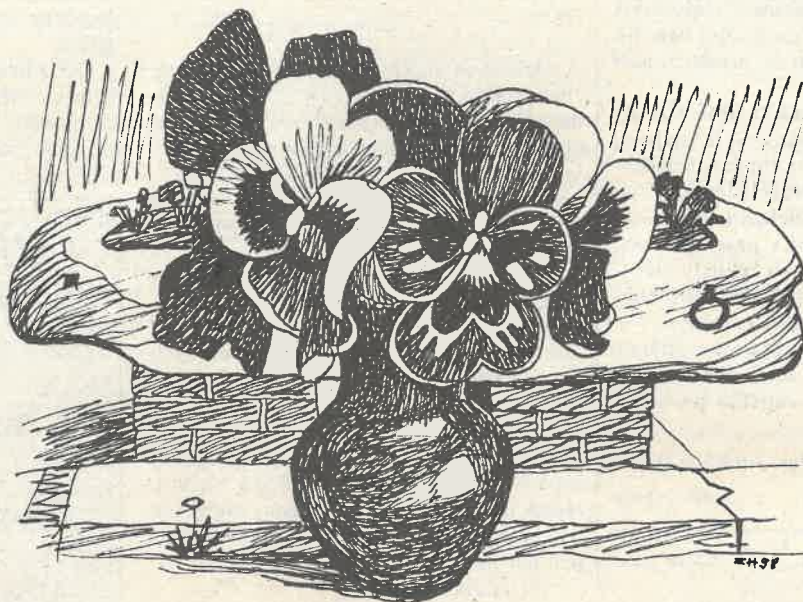
Ježíše Krista podle Svatého Písma jako Boha a Spasitele".

V katolické církvi byl tímto úkolem pově-řen "Sekretariát k podporování jednoty křesťa-nů", založený v roce 1960 papežem Janem XXIII.

Jedním z hlavních projevů ekumenického snažení je vzájemné setkávání rozdílných křesťanských církví při různých příležitostech. Dosažené výsledky těchto setkání jsou svědectvím vzrůstající dohody.

Jan Pavel II., současný papež katolické církve, prohlásil při jednom z důležitých ekumenických rozhovorů: "Radujeme se, že jsme mohli odkrýt nejen částečný souhlas v některých pravdách, ale i shodu v ústředních pravdách víry a života, v nichž jsme byli dosud rozděleni."

Tato slova představitele největší kře-šťanské církve předznamenávají další du-chovní pokrok, který se nedá zastavit. Eku-menismus se tak stává mocnou duchovní silou, která přispívá k budování skutečného míru v lidské společnosti na celé naší planetě.

Macešky v žlabech na strmilovském náměstí

Barvami teplými do dále svítí,
žlutou a bílou, fialovou,
půl metru nad zemí
ve žlabech mají skryš svou.

Své šije k nim skláněly
stovky snad krav a koní,
po věky sloužily
zvířatům na krmení.

Málokdo žlaby zhotoví dnes,
jinak však bývalo dřív,
kameník z kamene
uměl je, byl z toho živ.

Dvě pěkné vzpomínky
zůstanou divákům:
na krásu přírody,
na lidský um.

Petr Jankovský